

Troyat: CUKROVÁ HORA – 12. kapitola

Ráno nás s Kamilom odvedli do telocvične. S chalanmi sme sa ani nestihli rozlúčiť. Stihol som akurát zazrieť Tomáša, ako dvihol ruky a stisol päste. Pripadal som si presne tak ako v tých filmoch, keď vedú hlavného hrdinu na popravu. Zvuky som vnímal, ako keby šli z diaľky, obraz ako keby bol rozmazaný a spomalený. Videl som akurát cestu pod nohami a cítil, aké mám zrazu ťažké nohy. Musel som sa sústrediť na každý krok. Srdce mi bilo v sluchoch. Zavše ma niekto sotil do pleca, aby som si pohol, no nevnímal som, ani kto to pokrikuje, ani čo pokrikuje. Takto hlavný hrdina nekončí. Aj keď nie som černoš, v tomto filme som len humorná postavička, ktorá skončí hneď na začiatku, pobaví na pár sekúnd divákov v kine a o chvíľu na ňu všetci zabudnú, že tam nejaká taká bola. Skutočne, diváci, ktorí nás tam viedli, sa bavili naozaj dobre. Celú cestu na nás niečo pokrikovali a skvelo sa na nás bavili. Nevidel som Kamila, ale cítil som, že sa ani raz na mňa nepozrel, za čo som mu bol v podstate veľmi vďačný. Veľmi som sa hanbil, že by ma videl takého vydeseného.

V telocvični nás rozdelili. Kamil stihol akurát nežne šuchnúť malíčkom ruky o môj, voľne visiacej ruky pri tele, tak nepatrne, že si to ani nikto nevšimol, ako sme sa dotkli, no pripadalo mi to, ako keby som od neho dostal dlhý vášnivý bozk, alebo vrúcne objatie, so slovami neboj sa, všetko dobre dopadne, no nijak ma to neukľudnilo, aj keď dobre to padlo. Odvedli ma do nejakej šatne, strčili ma dnu, a so slovami: „Ani sa odtiaľ nepohni bastard!“ zabuchli za mnou dvere ako poklop na záchode. V šatni bolo čisto, čo ma prekvapilo najviac, pretože som očakával nejakú ďalšiu smradľavú dieru, ako to tu majú zvykom. Pred skrinkami bola lavička, v rohu dva stoly, na jednom tanier s nakrájaným všakovakým ovocím a upraveným do tvaru vtáka, ktorý mal telo vyrezané z melóna a krídla banánov, ananásu, kiwi, papáje, karamboly a neviem z čoho všetkého nakrájaného na plátky a kolieska, čo vôbec ani neviem, ak osa volá. Druhý tanier bol s obloženými chlebičkami a tiež krásne ozdobená misa so zemiakovým šalátom, rôzne salámy, šunky, dokonca čierne olivy a ružový kaviár... a banketové rožky posypané hrubou soľou. Na druhom stole boli rôzne nápoje v sklenených džbánoch a vo fľašiach, prázdne poháre taniere a príbory. Dokonca tu hrala hudba. Pre boha! Hudbu som nepočul hrať, od kedy som tu, pomyslel som si, už som aj zabudol, že nejaká je. Zvuk išiel z gramofónu na stolíku vedľa zánovného, ale čistého koženého kresla. V spodnom priečinku stolíka bolo uložených aj pár LP platní. To ma zaujalo najviac. Práve keď som chcel vstať, že si ich lepšie poprezerám, niekto ticho zaklopal na dvere.

Bol som taký prekvapený tým klopaním, pretože od kedy som bol tu, tak sa mi to nestalo, že by niekto klopal na dvere miestnosti, v ktorej som ja sám, že som zabudol aj, čo mám v takom prípade robiť. Klopanie sa zopakovalo trochu hlasnejšie a ráznejšie. Prekvapene som rýchlo povedal: „Ďalej!“

Dvere sa rázne otvorili a do miestnosti rýchlo vstúpili štyria rovnako oblečený chalani. Boli štíhly, opálený v modrých krátkych nohaviciach, bielych košeliach s krátkym rukávom, biele štrikované vesty s veľkým lemovaným rovnako modrým pásikom ako farba nohavic, na nohách mali snehobiele tenisky a biele ponožky. Postavili sa pred mňa všetci s širokým úsmevom. Prvý, plavovlasý, mal v rukách nejaký zápisník, ostatní boli ovešaný, ako keby práve vyšli z nejakého obchodného domu, kde boli práve výpredaje. Všetci boli ako vystrihnutí z Burdy. Plavovlasý ma nenechal ani nadýchnuť a spustil:

„Ahoj Peter. Ja som Roman, toto je Oliver, Tibor a Jakub,“ neukazoval na nich prstom, ale celou dlaňou, rýznymi, krátkymi pohybmi. „Sme tvoji sekundanti.“ Všetci ma s úsmevom pozdravili. „Počas dnešného dňa ťa budeme všade sprevádzať a zabezpečovať tvoje pohodlie, či už tu na šatni, kde sa budeš na zápas pripravovať, alebo potom neskôr, počas celého večera, počas celého tvojho zápasu. Doniesli sme všetko, čo budeš potrebovať, a pomôžeme ti s tým. Verím, že budeš s nami spokojný. Urobíme pre to všetko.“ Nechápal som, o čo ide. Všetci štyria mi pripadali ako stevardi vypadnutí z nejakého lietadla rovno na hlavu a pri tom si zabudli vyhrať z úst špajľu, no na moje dojmy sa ma ale nikto nepýtal. „Určili ti modrú farbu, preto aj tvoj dres bude modrý a ako inak, v ringu budeme aj v modrom rohu...“

„Kto to určil?“ vyšlo zo mňa, neviem prečo, lebo v tom momente to bolo to posledné, čo ma práve trápilo.

Roman sa na mňa takticky usmial a len dodal: „Tí, čo to majú na starosti,“ a pokračoval vo výklade, čo ma dnes všetko čaká. Ako som tak sedel na tej lavičke a on stál pred mnou a mával rukami, ako keby moderoval počasie, zrazu som sa zadíval na jeho rozkrok. Najprv som si myslel, že tam má rožok z raňajok, ale občas ním pohol. Z úžasu ma prebrala Romanova otázka. „Chceš ho vidieť? Už dva roky je prvý v rebríčku Cukrovej Hory.“ Už ho chcel vytiahnuť, no spamätal som sa a rýchlo som povedal, že nechcem, a hrozne som sa začervenal.

„Pozri, čo si urobil,“ zahriakol ho Oliver, „priviedol si Petra do rozpakov, on má teraz úplne iné starosti, chceš niečo piť?“ prikývol som. Oliver mi doniesol pohár minerálky. „Odpusť mu to, ale my sme zvyknutí, radi sa predvádzame a radi sa páčime.“

„Kto vy?“ nedalo mi, keď som si odpil z pohára. Chalani sa na seba pozreli a zase sa zasmiali.

„To nerieš, to teraz nie je dôležité, teraz sme tvoji sekundanti.“

„Nič mi do toho nie je, ale nechceš sa zahriať a rozcvičiť? Vedľa v miestnosti je všetko, čo by si mohol potrebovať,“ opýtal sa ma Roman trochu udivene.

„Nie, ďakujem nepotrebujem,“ odvetil som vyhýbavo.

„Je to profík,“ skomentoval to Tibor príjemným hlasom a pokračoval vo svojej práci.

Jakub mi začal vysvetľovať pravidlá boxu, ako to prebieha, ako mam stáť, kde môžem a kde nesmiem udierať, čo mám robiť keď to, keď ono. Mal som pocit, že môj osud je spečatený, no najprv ho niekto pretlačil črevami. Vôbec im nedošlo, že ja sa s Kamilom biť nebudem. Boli milí, príjemní, aj keď strojení, no nevtieraví. Utekalo to veľmi rýchlo. Pomohli mi obuť vysoké šnurovacie topánky. Protestoval som, že sa obujem sám, ale nič to nepomohlo. Aj trenky a tielko som mal modré, pripadal som si jak monokel. Trocha som si zajedol, ovocie mi padlo dobre, ale iného jedla som sa nechytíl, žalúdok som mal ako kameň.

„Chod' sa ešte vyčúrať, ak ti treba, lebo už je čas, aby som ti obviazal ruky obvázmi, o chvíľu to príde Avokádo skontrolovať a potom sa ti už bude čúrať zle, keď budeš mať rukavice,“ upozornil ma Tibor ako inak s úsmevom. Netrebalo mi, tak mi začal obväzovať ruky. Tej pásky bolo asi kilometer. Keď konečne skončil, ešte to dôkladne poolepoval páskou, niekoľkokrát to skontroloval a konečne bol spokojný. Pripadalo mi, že mám ruky v sadre. Chvíľu na to vošiel do šatne mohutný chalan s rapavou tvárou, musel ma najmenej dva metre a plecيا široké ako skriňa.

„Ahoj,“ povedal hlbokým hlasom, „ja som Avokádo, dnes budem rozhodovať vo vašom zápase, no ukáž sa mi.“ Hneď mi bolo jasné, prečo ho volajú Avokádo. Zobral mi do svojich obrovských rúk najprv jednu a potom druhú ruku, v tých jeho lopatách ta moja vyzerala ako trojročného decka. Dôkladne mi oviazanie poprezeral a nakoniec sa na ne podpísal čiernou fixkou asi päťkrát a spokojne odišiel.

„Avokádo je majster v ťažkej váhe, má 153 vyhratých zápasov a z toho 152 KO,“ skomentoval Roman návštevu uznanlivo, ako inak s úsmevom, ktorý mi už začínal vadiť viac ako trocha.

„Nechcel by som od neho ani facku,“ zašomral som s údivom, čo chalanov rozosmialo a dali mi za pravdu.

„Peter, pripadla mi ešte jedna nemilá povinnosť...“ ospravedlňujúco začal Roman, na čo som spozornel. „Musím ti založiť toto.“ Otvoril dlaň a ukázal mi zariadenie, ktoré som už dobre poznal. Hneď som precitol, hoci som sa s týmito čudnými chalanmi začal cítiť v pohode a príjemne, toto ma razom prebralo ako z krásneho sna o štvrtej ráno susedov pes. „Verím, že to prebehne v pohode, budem opatrný, no ak by si náhodou protestoval, budeme ti to musieť nasadiť násilím a to by sme veľmi neradi.“ Zrazu som zbadal, že sa na mňa všetci dívajú s tým ich prijebaným úsmevom, no akosi sa im výraz tváre zmenil, neviem, či sa im v očiach zablysla zlomyselnosť, alebo radosť z

predstavy, ako sa teraz všetci štyria na mňa vrhnú a nasadia mi to zariadenie na vtáka, ktorým mi budú púšťať elektrické šoky. Nastalo ticho a nikto z nich sa nehýbal. Pripadali mi ako svorka, ktorá neloví od hladu, ale pre radosť a len čaká, kedy skočí na svoju korisť. Fyzicky boli na tom oveľa lepšie ako ja, boli niečo starší, nejaký rôčky v tejto inštitúcii už pobudli, určite všetci robia nejaký šport, pripadali mi ako nejaký atletický alebo plavecký tím, svaly mali všetci dobre vyrysované a na bruchu mali určite pekáč buchiet. Keby to bolo inde a pri inej príležitosti krochkal by som blahom. No teraz by som im to zadarmo nedal, no keď som si uvedomil, čo ma dnes ešte čaká, radšej som si šetril sily a privolil som.

„Môžeš mi to nasadiť.“ Ten ryšavý šampón sa usmial a chalani žmurknutím oka pokračovali v doterajšej práci, akoby sa nič z toho nestalo. Postavil som sa a stiahol si trenky. Roman predo mňa kľakol, opatrne ma chytil za klietku, ktorú mi tam Igor dal a ktorú som si po takej dlhej dobe skoro ani neuvedomoval, pokiaľ som nemal nočnú erekciu. Cez deň som sa to už akosi naučil ovládať, no niektoré noci boli besné, no našťastie ich bolo čoraz menej. Zasunul kovový krúžok zariadenia až za klietku a zamkol ho. Bolo mi to trápne, tak som sa snažil mať otočenú hlavu na bok a nedívať sa na to. Chalani sa tvárili, že riešia niečo veľmi dôležité, a dívali sa inde, no videl som, že im nedalo a každý na mňa pozrel aspoň kútikom oka.

„Netlačí?“ opýtal sa s účasťou Roman.

„Nie!“ odvrkol som, ale najradšej by som mu vrazil tou obalenou rukou do rypáku.

„Prepáč Peter, ešte to musím vyskúšať, či to funguje,“ usmial sa previnilo. Chcel som povedať, že či to myslí vážne, ale nestihol som ani otvoriť ústa a dostal som takú šľahu do vajec, že sa mi až zatmelo pred očami.

„Kurva, kurva, do piče, do piče!“ zahrešil som a chytil som si rozkrok.

„Prepáč mi to, mal som povinnosť to vyskúšať, zdá sa, že je všetko v poriadku,“ povedal s klúdom.

„Dal som to len na 10%, aby ťa to veľmi nebolelo.“

„Kurva na 10%? A keby si to dal na 100%, tak to urobí čo?“ sadol som si radšej do kresla.

„Neviem a verím, že to ani ty nebudeš musieť zistiť, ved' chápeš,“ žmurkol na mňa a týmto som ho vyškrtol zo zoznamu adeptov na môjho kamaráta. Bol spokojný a ostatní podľa všetkého s ním. Týmto stratili akúkoľvek šancu sa na ten zoznam vôbec dostať, aj všetci ostatní prítomní gašparkovia.

„Vypnite prosím Vás tu hudbu niekto,“ zašomral som podráždene. Jakub prišiel ku gramofónu, zložil prenosku, platňu starostlivo vložil do obalu a uložil k ostatným. Nastalo ticho.

„Môžem ti pustiť niečo iné,“ začal prívetivo, no v jeho hlase bolo cítiť nejaké napätie.

„Nie, netreba, ďakujem,“ znela moja odpoveď. Jakub prestrašene pozrel na Romana, zdalo sa mi, že ten sa škodoradostne uškrnul, ale v sekunde mal na tvári zase ten istý nacvičený úsmev. Na Jakubovej tvári bolo cítiť nejaký smútok, aj keď jeho tvar sa nezmenila, ale ako si mu ovisli plecيا. Už chcel odísť, no zadržal som ho.

„Tak niečo pustť,“ povedal som ticho a zadíval sa mu do očí, ktoré sa mu v tom momente rozžiarili, a rýchlo začal vyberať z okliešteného repertoáru. Celé to bolo čudné, no nevenoval som tomu pozornosť, mal som plnú hlavu toho, čo ma čaká. Doniesli mi suspensor, trenky, tielko, aj taký nejaký hrubý opasok a samozrejme rukavice. So všetkým mi museli pomáhať, lebo by som to sám nedal. Oliver mi zaväzoval ľavú rukavicu, Tibor pravú, Jakub mi ešte naprával každý záhyb a Roman ich všetkých korigoval. Konečne bolo všetko dokonalé a Roman spokojný. Ja som nič nerobil a bol som z toho spotený a to nehovorím o chalanoch, čo ma obskakovali a chystali. Tak sme si konečne všetci sadli a mne sa práve vtedy ozval mechúr. Jeho volanie bolo nemilosrdné.

„Treba mi čúrať,“ povedal som ticho a hodil na Romana ospravedlňujúci pohľad. Roman pregúľal očami, usmial sa a poveril Jakubovi, aby šiel so mnou na záchod a pomohol mi.

„Dvihni ruky,“ požiadal ma Jakub a stiahol mi trenky a suspensor, aby som si mohol sadnúť na misu. „Mám sa otočiť?“ opýtal sa zdvorilo.

„Nie, nemusíš, nevádi mi to, nemám hanblivý mechúr. Roman vás mláti?“

„Čo?“ pozrel sa na mňa Jakub prekvapene. „Či vás Roman mláti?“ zopakoval som skoro slabikovane, aby Jakub dobre rozumel, zatiaľ čo som čúral. Jakub zvažnel a pokýval záporne hlavou.

„Roman nie, je teraz len vedúci skupiny, ale ak by niečo nebolo v poriadku, potrestajú nás aj jeho,“ zašepkal.

„Kto vás potrestá?“ zašepkal som rovnako ako on.

„Tí, čo môžu,“ odpovedal tajuplne, ticho s úsmevom a znova mi natiahol trenky. Dostal som chuť na rezeň, tak som si jeden zobral. Bolo vidieť, že sa to Tiborovi páči. Naložil mi na tanier k tomu aj trocha šalátu a par kúskov šunky, aj keď som protestoval, že s plným žalúdkom sa mi bude zle zápasieť, ale nakoniec som si povedal, že lepšie je zomrieť zadusením zvratkami z dobrého jedla, ako skapať od hladu, tak som sa nechal nahovoriť, a dokonca som si nechal aj pridať. Tibor ma musel kŕmiť, lebo s rukavicami by som sa veľmi nenajedol. Hneď sa mi zlepšila nálada. Sadol som si do kresla a premýšľal o tom, čo mi Jakub povedal. Nevieť ani, ako som zaspal. Zobudil som sa prikrytý dekou. Uvedomil som si, že už dlho sa mi nič nesnívalo. Akosi som sny vymenil za ciele. Kým som spal, Roman niekde odišiel, ani neviem kedy, a keď sa vrátil, prišiel ku mne, položil mi ruku na plece, zadíval sa mi s úsmevom do očí.

„Je čas, môžeme ísť?“ opýtal sa ma zdvorilo. Prikývol som a vstal. Vstali aj ostatní chalani, pozbierali si tašky, Tibor mi ešte obliekol modrý saténový plášť a zapol mi ho pod krkom. Pripadal som si jak nedozretý batman, no všetci ma ubezpečovali, že je to super, že je to šou a že to k tomu patrí a že diváci budú zo mňa určite nadšený. Trocha som zneistel, nejak som si zatiaľ nevedomoval, že to bude niekto s nadšením sledovať, no keď sme prechádzali tmavými chodbičkami a blížili sme sa do kotla udalostí, začala ma chytať panika.

Hluk bol čoraz silnejší, do toho ta hrozná hudba miestneho treťotriedneho dychového orchestra, ktorá robila atmosféru. Úplne mi vyschlo v ústach, rezeň so šalátom sa mi v žalúdku premenil na motýle a kolená sa mi začali triasť. Krv mi pulzovala v tepnách na krku, Roman otvoril dvere a ostal stáť. Telocvičňa bola plná na prasknutie. Bola to bývala jazdiareň. Všetky tribúny hučali, na parketách boli stoličky plne obsadené jasajúcim davom, bažiacim po troche rozptýlenia, ktoré im tu tak chýbalo, momentálne asi v podobe našej krvi. K ringu v strede, ktorý bol na asi dvojmetrovom podstavci, viedla len úzka ulička, osvetľovala ho rampa s reflektormi nad ním. Chcel som umrieť, najradšej by som bol mŕtvý a mať svätý pokoj, no to nie je také jednoduché zomrieť len tak, z ničoho nič, aj keď sa ti to zažiada z celého srdca a hĺbky duše.

Zo svetelnej rampy sa spustil na kábli mikrofón, cez laná do ringu preliezol nejaký panák v striebornom štrasovom saku a bielych nohavičiach. S nateplastým hlasom všetkých privítal, nezabudol menovite vedenie tejto šialenej inštitúcie a pozvaných hostí ako starostu mesta, veliteľa polície, predstaviteľov spriaznených dodávateľských firiem, ktorý boli všetci v lóži za sklom nad prvou tribúnou, všetkých „priaznivcov športu“. Zrazu na mňa zo štyroch strán namierili kužele reflektorov a ja som nevidel nič len svetlo. V živote som si často pripadal, ako keby som spadol do studne. Všetko vidíš a počuješ, no nikto nevie, že tam si. Dá sa na to zvyknúť a časom to berieš dokonca vlastne ako výhodu. Čakal som hocičo, no na toto som fantáziu nemal. Všetci sa dívali na mňa, kričali, písali, s týmto som nikdy skúsenosť nemal, byť stredobodom pozornosti. Kapela začala hrať nejakú bombastickú motivačnú odrhovačku, dav jasal. Cítil som sa ako magnet, ale taký, čo priťahuje hovná.

„Podme!“ drgol do mňa Roman nervózne a kľúčovite sa usmieval. Oliver a Tibor ma chytili zozadu pod pazuchy a tlačili ma pred sebou ako figurínu. Kráčali sme uličkou rozvášneného davu. Rôzne na mňa pokrikovali, niektorí povzbudivo, niektorí hanlivo, no mal som to na saláme, ani som to nevnímam. Oliver zašľapol spodné lano a vrchné dvihol čo najvyššie, aby sme sa mohli dostať do ringu, no mňa tam museli skoro precediť. Roman mi šepkal:

„Pózuj, pózuj.“ No ja som tam stál jak hydrant. Zobliekli mi plášť a dvihli mi ruky nad hlavu, otáčali ma na všetky strany ako kurča na grile. Moja pasivita sa ľuďom nepáčila a začali písať a kričať. Roman bezradne pozrel niekde do davu pod ring a ospravedlňujúco pokrčil ramenami.

„Pózuj, Peter, pózuj!“ Roman už na mňa kričal a konečne sa mu z úst stratil ten naškrobený úsmev. V rozkroku mi zavibrovalo. Pozrel som na miesto, kde sa díval Roman. V treťom rade som zbadal Sama s ovládačom od môjho krúžku na vtákovi v ruke. Niečo kričal, no dav prekričať nedokázal. Pochopil som, že to bolo len upozornenie, a ak nebudem poslúchať, dostanem šlehu. Dobre vedieť, pomyslel som si, ten si moje utrpenie určite rád vychutná. Dobre teda, dal som sa na vojnu, tak musím bojovať. Spamätal som sa. Ako chcete, chcete šou, bude šou, pomyslel som si, napol som bicepsy, ktoré som síce nemal ako hovno v pančuške, no chváliť sa nebolo čím, a zareval som ako opica tak hlasno, ako som len vedel. Dav šalel, reagoval na môj každý pohyb či zmenu pózy. Bolo to desivé, ako ľahko sa dá ovládať dav.

Moje predstavenie skončilo, posadili ma na stoličku v rohu. Komentátor ohlásil Kamila a jeho červený tím. Zaznela príšernejšia melódia ako ta moja a reflektory sa obrátili na Kamila. Sekundantov mu robili podobní pajáci ako mne, akurát zladený v červenom. Kamil kráčal so vztýčenou hlavou, pri chôdzi sa otáčal naľavo aj napravo a mával do davu. Usmieval sa a bolo vidieť, že si to užíva. Na rozdiel odo mňa. Vstúpil do ringu. Postavil sa hrdo, chvíľu tam nehybne stál krásny ako grécka socha, červená mu naozaj išla. Rýchlo si pravou rukou strhol z pliec červený plášť a šmahom ruky ho odhodil do publika, načo dav vášnivo reagoval, urobil pár póz, dokonca predviedol pár výpadov. Keby bol skutočný boxer, bol by som predsedom jeho fanklubu.

Avokádo vošiel do ringu, zavolať nás k sebe, v skratke nám zopakoval pravidlá, skontroloval nám rukavice, dotykom skontroloval či máme suspenzori a vyzval nás, aby sme sa pozdravili. Postavil som sa oproti Kamilovi, ťukli sme sa rukavicami, Kamil mi pozrel do očí, usmial sa súhlasne, žmurkol oboma očami na znak, že je so mnou. Avokádo nás vyzval, aby sme odišli do svojich rohov. Zhlboka som sa nadýchol, položil som rukavicu Avokádovi na plece, prehltol ťažko nazbierané sliny, nahol som sa k nemu, aby ma cez ten hluk počul, a konečne zo mňa vyšlo:

„Chcem vyzvať do ringu člena rady Igora.“ Avokádo sa ku mne nahol:

„Čože?!“ Neviem, či to nepočul, alebo že si myslel, že zle počuje, tak som to zopakoval ešte hlasnejšie. Prekvapene sa na mňa pozrel. „Nevymýšľaj pičoviny a choď do svojho rohu,“ otočil sa a nevenoval mi viac pozornosť. Zaskočil ma, takúto reakciu som nečakal. Nevedel som čo teraz. Pozrel som na Kamila, ten len prekvapene dvihol obočie. Tak som to skúsil znova. Pristúpil som k Avokádovi a zopakoval svoju požiadavku. Avokádo sa narovnal, pretože práve riešil niečo s niekým pod ringom, zhlboka sa nadýchol, na mohutnom krku mu navreli žily, otočil sa ku mne, obrovskú ruku mi položil na plecica.

„Chlapče, to nie je sranda, si si úplne istý, že to chceš?“ opýtal sa ma veľmi vážne.

„Áno, chcem to,“ stál som si za svojim.

„Ách jaj, no do piči,“ zašomral a pokrútil hlavou. Spustil ruku dolu a nežne ma pri tom pohladil po chrbte, „no dobre. Vydrž, zariadim to.“ Otočil sa von z ringu, mávnutím kohosi zavolal, pribehli nejaký dvaja, kľakol si, čosi im povedal, ti sa pozreli na mňa a hneď zas odbehli. Avokádo zavolal komentátora v štrasovom obleku, niečo mu zašepkal do ucha. Avokádo hľadel do lôže. Dav bol nedočkavý a nervozita stúpala. Za sklom lôže bolo vidieť ako chalan, ktorý sa pred chvíľou bavil s Avokádom, sa rozpráva s veliteľom, ten sa postavil a dal Avokádovi znamenie súhlasu. Avokádo kývol komentátorovi a ten ohlásil zmenu. Chvíľu publikum naťahoval, nakoniec ma zavolal a vyzval ma, aby som to povedal do mikrofónu sám. Ruky sa mi triasli a zastretým hlasom som čo najpresvedčivejšie povedal:

„Vyzývam do ringu člena rady Igora.“ Aj keď som sa veľmi snažil, hlas sa mi triasol, tak by som nepresvedčil o tom ani sám seba. Každopádne kocky boli hodené. Dav šalel, hudba začala hrať, reflektory začali nájazdy po vriacom dave, až všetky skončili na Igorovi. Sedel vo V.I.P. zóne pre členov rady a jej poskokov. Igor sa za búrlivého skandovania postavil. Komentátor požiadal o ticho. Dav stíchol a napäto čakal odpoveď. Igorovi rýchlo doniesli mikrofón. Bubeník dramaticky stupňoval napätie.

„Prijímam tvoju výzvu!“ zakričal do mikrofónu. V okamihu ako dohovoril, dav začal revať, hudba začala hrať, Igor dvihol ruku a namieril prstom na mňa, chvíľu ju tak držal a zlostne sa na mňa díval, potom si rázne prešiel tou rukou po krku na znak, že som mŕtvy muž, že mi odreže hlavu, a odišiel do šatne sa pripraviť. Mňa a Kamila z ringu stiahli. Rýchlo tam nabehli roztlieskavači, aby skrátili čakajúcim čas akrobatickými kúskami, za podpory kapely, no rozgúraný dav hučal a pískal. To, čo som urobil, nik nečakal, každý sa snažil uzatvoriť novú stávkú a pokrikoval na svojho makléra. Rozdelili sa na dva tábory, jeden ma nadšene podporoval a kričal „Bravó!“ a ten druhý na mňa kričal a pískal s opovrhnutím „Fúj!“.

Občas som niečo začul, no snažil som sa nereagovať a díval som sa radšej do zeme, aj keď mi niekto stihol hodiť do hlavy tenisku. Moji sekundanti sa už neniesli tak honosne späť do šatne, ako keď sme kráčali k ringu, bolo im na tvárach cítiť napätie a v úsmevoch kľč. Ich sklamanie či podráždenie prezrádzal i zrýchlený krok, aj keď stále sa snažili držať dekórum, samozrejme len do chvíle, kým som neotvoril dvere šatne.

Práve som zistil, že hoci som si slúbil, že jednotlivé kapitoly nebudú mať viac ako päťtisíc slov, pozerám, že už mám tritisíc osemsto tridsať päť slov a neobsahuje to žiadnu „tvrdárnu“ ani nič, čo by sa malo zdať vzrušujúce, za čo sa ti ospravedlňujem, mne vtedy išlo od vzrušenia hrud' roztrhnúť, no určite by som sa nebol vystriekal, aj keby som chcel. Nešlo to bez toho, aby som ti neopísal okolnosti, ktoré predchádzali udalostiam, ktorý nasledovali po tom, pri čom si určite prídeš na svoje.

Takže kde som to prestal, aha, jasne, už viem, otvoril som dvere šatne a vkročil dnu, v tú chvíľu mi Roman vo výskoku dal takú kopačku do chrbta, čo som samozrejme nečakal, stratil som rovnováhu a rozpleštil som sa na zemi ako žaba. To som teda nečakal naozaj. Nečakal ani Roman.

„Ty vyjebaný hajzel, to čo si urobil?!“ kopol si do mňa. Ako som sa snažil vstať, tak ma tým znova zložil k zemi. „My sa tu o teba staráme, aby si bol ako v bavlnke, a ty spravíš taký podraz?“ Znova ma kopol, tentoraz do brucha, pri tom ako som sa snažil vstať, tak som ostal na kolenách skrčený. Boxerské rukavice majú jednu veľkú nevýhodu, nedá sa s nimi nič chytiť.

„Vieš, čo nám za toto urobia, ty kurva vyjebaná?! Dali nás tu k tebe na to, aby si bol vo všetkom spokojný, aby si nemohol povedať, že si nemal všetko, čo si mohol potrebovať k tomu najlepšiemu výkonu. Vieš, ako nás tvrdo trestajú za každé naše pochybenie? A tento tvoj výstup, to si ani nevieš predstaviť, čo nám spravia, uvedomuješ si to?!“ Nečakal na odpoveď a znova ma kopol, no tentoraz som si už brucho chránil rukami, tak to nebolo také bolestivé, no príjemné to určite nebolo, určite by som si to nechcel predplatiť. „Čo s tou kurvou urobíme?“ opýtal sa do davu.

„Poriadne tu kurvu pojebme, nech z toho aspoň niečo máme, myslím, že za toto, čo spravil, sa von tak skoro nedostaneme,“ odpovedal Tibor nazlostene.

„Super, súhlasil Roman, chyďte ho! Na tu jeho riť som mal chuť od začiatku.“ Kým som si uvedomil, čo sa deje, už na mne boli všetci, tak ako som kľáčal skrčený na zemi, sa na mňa vrhli. Dvaja mi z oboch strán zakľakli chrbát a vykrútili a držali za chrbtom ruky, hlavu som mal na zemi a nemohol som sa ani pohnúť. Ďalší dvaja mi roztiahli a zasadli nohy, čiže ma tam držali v kliešťach s vystrčeným zadkom. Brániť sa nedalo, tak som aspoň kričal a nadával im, no nemôžem povedať, že by ich to nejako odradilo od ich zámeru, skôr asi naopak. Roman si kľakol za mňa, stiahol mi trenky. Pokúšal som sa aspoň kývať zadkom, ale ani to mi nešlo, tak som aspoň kvičal ako prasa, lebo rozprávať mi veľmi nešlo, pretože som bol tvárou tak natlačený k podlahe, že mi nešlo ani kývať sánkou. Tí, čo mi držali nohy, mi ťahali polky od seba tak surovo, že so myslel, že mi ju rozpolia ako broskyňu. Roman mi napľul so smiechom na dieru a bez okolok mi tam surovo strčil dva prsty, že som len zalapal po dychu. Moja reakcia sa im veľmi páčila, niekto z nich ma dokonca tľapkal po zadku. Tešili sa, že sa mi to páči tiež, a ubezpečili ma, že nech nie som nedočkavá kurvička, že si to s nimi poriadne užijem, načo som len nezrozumiteľne niečo zapičoval.

Roman sa mi hrabal v zadku, ako keby odtiaľ chcel vydolovať galoše. Stále som im nadával a sľuboval im, že ich pozabíjam, hajzlov, čo sa Romanovi prestalo páčiť, tak prikázal Oliverovi, aby doniesol z kúpeľne mydlo, ktoré mi potom na silu strčili do úst, a previazali mi kus obväzu okolo hlavy, aby som ho nemohol vyplúť. Mydlo neznesiteľne štípalo, až mi tiekli slzy, no to ich vôbec nezaujímalo. Venovali všetku pozornosť môjmu zadku. Konečne sa v ňom prestal Roman škutrať prstami a strčil do mňa vtáka až po vajcia. Prirážal a moje stony dopĺňalo plieskanie jeho vajec o moje, za búrlivého

povzbudzovania týchto vysmiatech idiotov. Toho jeho Krakena som cítil až na pľúcach, tak hlboko vo mne ešte asi nik nebol. Oľutoval som, že som ten rezeň so šalátom vôbec jedol, pretože mi to v žalúdku poriadne poprehadzoval, aspoň som mal ten pocit, že z toho robí kašu. Našťastie mu to netrvalo dlho a o chvíľu som cítil, ako mi robí obstrek kakáča.

Konečne ho zo mňa vytiahol, myslel som, že zo mňa ide požiarna hadica aj s prúdniciou. Obtrel si žalúdk o môj zadok a vymenil si miesto s Oliverom. Toho som v sebe po tom zážitku s Romanom ani poriadne necítil, čvachtal vo mne ako káčer. Preložil si jednu nohu pred moje stehno, aby sa do mňa dostal hlbšie, no po zážitku s Romanom už mohol robiť aj gymnastické zostavy s kuželkami, už by na mňa veľký dojem neurobil. Konečne striekal, ale to sa mi do zadku skôr vyhonil, pretože som bol voľný ako krava po pôrode.

Chalanov sralo, že mi nespôsobujú pekelné utrpenie, tak niekoho napadlo, že mi dajú cez dieru výprask, aby som si prišiel na svoje. Nieкто z nich si vytiahol z nohavíc kožený remeň, samozrejme že som nevidel kto, komu mám poďakovať, ale myslím, že to vymyslel Tibor. Tak mi dieru poriadne zošvihali remeňom, pričom mi ťahali polky od seba, aby ani rana nepadla nazmar, ako sa Roman vyjadril. Čo rana, to väčšia bolesť, ten, čo ma sekal, akoby každou ranou strácal ostych a udieral čoraz silnejšie, pričom moja úbohá dierka bola každou ranou citlivejšia. Zo začiatku som reval ako tur, no vôbec mi to nepomáhalo, aby ma to nebolelo, tak som už len chrčal. Nevieam, koľko som ich dostal, či päťdesiat či sto, ale cítil som sa, ako keby mi spravili zo zvierača tatarský biftek. V duchu som si nadával, že som sa mohol aspoň pretvarovať, ako ma to bolí, keď ma trtkal ten Oliver, aby mal radosť a mohol som sa zaobísť bez tohto ponižujúceho a veľmi bolestivého výprasku. Ale nie, to ja musím byť frajer za každú cenu, tak som tak aj dopadol.

Dieram ma páčila, ako keby mi zo zadku sršali plamene z novoročného ohňostroja a zrazu ani som nezbadal, kedy sa mi v tých plameňoch začal nieкто hrabať žeravým kutáčom, aspoň tak mi to pripadalo, na čo som aj patrične reagoval revom, až mi mydlo išlo nosom, a snažil som sa rôzne vykrúcať, no nebolo mi to nič platné, akurát som konečne adekvátne reagoval k spokojnosti mojich mučiteľov. Konečne sa Tibor vystriekal, čo doprevádzal revom, ako keby vytiahol z bažiny traktor aj s vlečkou vlastným kokotom, začo si od ostatných vyslúžil veľké uznanie. Ja by som mu v tej chvíli dal aj diplom a zlatú medailu za to, že s tým konečne prestal. Posledný sa na mne odbavil Jakub. Toho som videl dobre, lebo mi celý čas skoro sedel na hlave, len som sa modlil, aby mi nepradol rovno do ksichtu, pri tom jak mi vykrúcal ruku za chrbtom, že mi skoro vykĺbil rameno, taký bol aktívny, blbec. Nikdy by som nepovedal, že práve on bude mať tak hrubého vtáka, pripadalo mi to, že do mňa tlačí turistickú salámu. Možno ale som už bol tak ubolený, že keby do mňa strkal špáradlo, mal by som rovnaké pocity. Ten zadok ma naozaj kurevsky bolel a v takejto nepohodlnej polohe to bolo naozaj neznesiteľné. Nie som žiadna prvôstka, už som v živote zvládol kde čo, ale títo borci ma svojou kreativitou naozaj prekvapili, a to som si myslel, že po Igorovi ma už nemôže prekvapiť nič,

možno ešte tak všeobecná amnestia. Tento borec ma naozaj nešetril, jazdil na mne ako na rodeu, pri čom ma plieskal po zadku a pokrikoval:

„Len poriadne drž, ty stará kurva, ocko ti to ukáže!“ a podobne trápnosti, čo ti poviem, hanbil som sa aj za neho. Konečne ten štupeľ zo mňa vytiahol. Snažil som sa zavrieť riť, no hrozne to bolelo. Cítil som, že mi zo zadku steká po vajciach pramienok niečoho teplého a kvapká to na zem. Preľakol som sa, že je to krv, že ma tí debili pretrhli, no našťastie to bolo len ich semeno, o čom som sa presvedčil na vlastné oči, keď ma to zo zeme donútili zlízať. Už som radšej neprotestoval, aby mi do huby znova nenapchali to hnusné mydlo alebo niečo horšie. Mal som ho plnú hubu a nos a určite aj žalúdok, keď som občas predsa len musel prehltnúť slinu pri tejto drezúre. Ostal som ležať na zemi a konečne mohol dať nohy k sebe. Dobré sa na mne bavili, aká som sračka.

„To máš pozdrav od Igora, ty bastard. Odkazuje ti, že papuľu ti rozjebe sám,“ naklonil sa Roman nado mňa, keď to hovoril, a s úsmevom jemu vlastným si potiahol z nosa a napľul mi to s odporom do tváre. „No vstávaj, ty hrdina, ideš do ringu, piča!“ kričal na mňa. Pomaly som sa postavil, nohy sa mi klepali. Natiahli mi trenky. Dovolili mi si ísť vypláchnuť ústa. Jakub mi pustil vodu a ja som hltal priamo z vodovodu.

„Mohol si čakať, že ti to nedajú len tak, kámo, to si nevieš ani predstaviť, čo si urobil.“

„Prečo?“ nechápavo som sa na neho pozrel.

„Toto nie je tvoj boj, ty hlupák, teba tam musí Igor teraz úplne zrolovať, aby ukázal všetkým mladým, čo sa im stane, ak vystrčia rožky, budeš odstrašujúci príklad. Pre generácie,“ zasmial sa. „Ty si fakt pako.“

„Mám to v piči,“ zahrešil som a posledný krát som vyplul vodu do umývadla. Lepšie to už nebude. Narýchlo ma upravili, zaujali svoje pozície a znova sme vykročili do toho kotla. Už som tých ľudí ani nevnímal. Bol som riadne nasratý. Vedel som, že na Igora nemám, ale len tak ľahko sa mu nedám. Seriem im na celú radu, hecoval som sa v duchu. Na stoličku som si radšej v rohu nesadal, lepšie to bolo na stojáka, aj keď som ešte cítil, ako mi semeno steká po stehnách. Pod ringom som zbadal v dave Kamila, radostne na mňa mával a niečo kričal. Boli tam aj s Adamom. Vytiahli veľký zrolovaný papier, rozvinuli ho a dvihli nad hlavy, veľkými červenými písmenami tam svietilo: „PETER, SI BOREC!“

No do riti, ja som už len borec, pomyslel som si a snažil sa dívať niekam inam. Zatiaľ vošiel do ringu Igor. Bol riadne napumpovaný, určite celý čas búchal do vreca a predstavoval si, že je to moja kokocká, sprostá, drevená, plechom obitá hlava. Ako mi zvykol nadávať. Mal biely dres. Tielko, trenírky, podkolenky a topánky mal biele, akurát pás a rukavice mal červené, rovnako ako plášť, ktorý si hneď po vstupe do ringu dal s revom dole. Musím povedať, že vyzeral naozaj veľmi dobre. Nemusel by ma dvakrát prehovárať. Adam s Kamilom stále na mňa niečo kričali, ale vôbec som

nerozumel čo, tak som len pokrútil hlavou a pokrčil plecami, že nerozumiem, načo sa Adam začal predierať davom ku mne.

Avokádo, teda rozhodca, nás už zavolať do stredy, Oliver mi ešte stihol vložiť do úst chránič na zuby, Avokádo nám skontroloval rukavice, siahol nám do rozkroku, či máme suspensor, vysvetlil nám pravidlá a vyzval nás k pozdravu. Vystrčil som ruky s rukavicami oproti Igorovi, ten nečakal a tak mi do nich ťukol, že mi ruky skoro odleteli. To bude rýchle, pomyslel som si. Ten ma tu skolí jednou ranou a bude vymalované.

Napadla ma pointa z jedného vtipu, ale musím ho povedať celý, aby si to pochopil aj ty, ako som sa vtedy cítil. Tak to sa raz stretli tri ženy a ta jedna hovorí: Ja som sa raz nasrala a prestala som žehliť, dva týždne nič a po dvoch týždňoch začal muž sám od seba žehliť. Druhá hovorí: To je nič, ja som sa raz nasrala a prestala som žehliť a prať, dva týždne nič a po dvoch týždňoch muž začal žehliť aj prať. Tretia hovorí: To je nič, ja som raz prestala žehliť prať a variť. Dva týždne nič a po dvoch týždňoch som začala vidieť na jedno oko.

Tak takto som si to nejak predstavoval. Jedna rana a po dvoch týždňoch prvé, čo uvidím, bude plafón jisky. Z mojich predstáv ma vyrušil Adam, ktorý mi tľapkal po lýtku, aby som si ho konečne všimol. Nahol som sa k nemu, aby som počul, čo chce.

„Čože?“ neveriacky som sa opýtal, pretože som neveril, že som dobre počul. Adam nahlas zreteľne slabikoval:

„Musíš vydržať minimálne tri kolá!“

„Povedz Tomášovi, nech si to ide skúsiť sám, chytrák! Do piči!“ zúrili som.

„To dáš, Peťo, to dáš!“ stískal Adam päste a žmúril oči na znak, ako mi dôveruje. Pozrel som na Kamila. Ten mával tým flajstrom jak pri púštnom autostope.

„Boj! Boj! Boj!“ kričal dav. Pristúpili sme k stredy. Avokádo dal pokyn, gong ohlásil začiatok. Priložil som si rukavice k tvári a snažil sa kryť. Igor ma pomaly obchádzal, z poza rukavíc na mňa zazeral vražedným pohľadom. Vypálil pravačkou, nestihol som sa uhnúť, no trafil len rukavicu, nasledovali krátke rýchle údery, ako keby si ma naťukával. Avokádo ma napomenul za pasivitu. Pokúsil som sa o ľavý hák, no Igor nečakal, uhol a trafil mi pravačkou obočie. Znova som zaútočil, no dobre sa kryl. Zatiaľ sa so mnou len hral, dokonca sa aj usmieval. Nasledovali štyri krátke údery na tvár. Kľčovito som si držal rukavice pred očami. Snažil som sa uhýbať. Bil ako do vreca, aj keď som sa veľmi snažil, podarilo sa mu trafiť ma niekoľkokrát do tváre práve vtedy, keď som útočil. Zrazu mi dal ľavú ruku okolo krku, pritiahol si ma k sebe a pravou rukou mi mlátil niekde na ucho, až ho musel Avokádo napomenúť. Igor ma zatlačil do rohu a tam spustil paľbu. Bil hlava-hlava, pretože vždy trafil, aj keď som sa všemožne bránil. Z ničoho nič zaútočil pravým hákom, no stihol som dať lakte k sebe, tak sa

mi na bradu nedostal prvý krát. Druhý krát už trafil presne, hlavu mi vyvalilo dozadu, ako keby sa mi otvoril pred ksichtom erbeg. Z lán som sa odrazil a padol som na kolená a hneď na to tvárou na zem ako ľadová socha pri odmäku. Avokádo poslal Igora do bieleho rohu. Ten tam poskakoval, reval, aby všetci videli, aký je king. Mňa o tom presviedčať nemusel. Avokádo začal počítať, z posledných síl som sa postavil pri osem.

Už, už sme mali pokračovať, no gong prvé kolo ukončil. Konečne. Igor mi akurát stihol oznámiť, že skapem. Nebolo to pre mňa nič prekvapujúce. V hlave mi statočne dunelo jak v sude. Posadili ma na stoličku, Oliver mi vysúšal vatovými tyčinkami roztrhnuté obočie, Tibor mi to natieral vazelínou, Jakub mi dal napiť, no len som si ovlažil ústa a vyplul to do vedra. Roman sa mi snažil niečo takticky radiť, no jediná moja stratégia bola prežiť to. Už som spravil ústupok od dodatku v zdraví, pretože s ohľadom na to, že som sa dal k tomuto nahovoriť, som zdravý určite nemohol byť, aspoň duševne určite.

Druhé kolo najprv oznámil nejaký namakaný borec v tangáčoch, chrbát mal ako babkina skriňa a pod kožou mal maximálne dve percentá tuku, držal nad hlavou veľký kartón s číslom dva, pomaly obchádzal ring a samozrejme nezabúdal pózovať a hýbať akýmkoľvek svalom na tele, ktorým sa mu zachcelo. V druhom kole už skončila sranda. Igor išiel cielene po mne, spodne háky striedal s krátkymi, ale presnými údermi, občas sa rozmachol rukou ako veslom a takú mi z boku zavalašil do hlavy, že sa mi pred očami zablysko, ja som sa aspoň občas pokúsil o niečo, ale bohužiaľ bez žiadaného efektu, zdalo sa, že s mojimi silami mi odchádzajú aj fanúšikovia na druhú stranu, mne sa zdalo, že na druhú stranu ma už vola prievozník. Igor naopak na sile naberal a trieskať ma mu spôsobovalo potešenie, čo niekedy sprevádzal krátkym výkrikom pri dobrom zásahu. Neviem, kde som mal oči, keď mi odrazu vrazil takú do nosa, až mi v hlave zaprašťalo, len som sa chytil tváre a kľakol na kolená.

„Ostaň ležať!“ precedil Igor cez zuby. Avokádo ho poslal do rohu a začal odpočítavať. Zo všetkých síl som sa postavil. Zrazu som pocítil v rozkroku hroznu bolesť, až ma prehlo. Pozrel som smerom, kde sedel Stano, ten sa škeril jak opica s ovládačom v ruke a výhražne ním mával. Polovica divákov kričali „Doraz ho!“ to ako mňa, a druhá mi rôzne sprostoto nadávala. Ak mi aj niekto fandil, v tom dave to zaniklo, zrejme ich veľa nebolo. Sa ani nečudujem, som sa tu ukázal ako úplný lúzer. Podarilo sa mi s veľkou námahou nejakú postavu, no kým zaznel gong, schytil som ešte pár dobre mierených na papuľu, nevidel som poriadne ani na jedno oko, ústa som mal plné krvi, ako sa mi líca z vnútra pomliaždili o to chránidlo na zuby. Moji sekundanti ma obložili ľadom, namazali vazelínou, do nosa mi Filip napchal vatu, aby mi zastavil krvácanie, takže som mohol dýchať už len ústami. Tomáš s Kamilom na mňa kričali:

„To dáš, už len jedno kolo. Posledné dve minúty.“ Nikdy som si nepomyslel, že dve minúty môžu byť tak bolestivé. Pripadal som si ako jeden veľký monokel, tá farba trenírok a tielka to len dokresľovala.

Zaútočil som ako prvý, čo Igor nečakal a schytil to z ľavej strany, no už nikdy túto chybu neurobil. Bil do mňa z každej strany, už som nevládal ani držať ruky v pozícii, tak sa párkrát stalo, že som sa buchol vlastnou rukavicou, keď do nej Igor odrel pästou. Už som nevedel, čo ma bolí viac, snažil som sa chrániť, držať ťažisko čo najnižšie, zrazu mi do toho začal rozkrok vibrovať, na na nanana nananana nana, ako trúba na futbale. Nieкто sa tým dobre bavil. Ha-ha-ha kokoti. Akonáhle som sa pokúsil zaútočiť, dostal som do vajec takú pecku, že ma až ohlo, a to hneď využil Igor k tomu, aby mi uštedril ďalšie rany. Ledva som prepletal nohami, ale ustál som to. Konečne zaznel gong. Nevieť, ako som sa dostal do svojho rohu. Škárrou v opuchnutých viečkach som zbadal Adama a Kamila, ako sa radujú.

„Teraz ho už môžeš doraziť,“ kričal na mňa natešený Kamil. Ten chlapec naozaj nevie, kde je sever. Trocha ma zreparovali a už ma aj tlačili do ďalšieho kola. Stál som tam už len ako zombi. Mal som problém udržať ruky pri hlave, ledva som prepletal nohami. Zadíval som sa na Igora, žiaril.

„Doraz ma,“ zašepkal som. Nedokázal som sa mu dívať do očí, aj keď som bol veľmi úprimný.

„Popros, bastard!“ usmial sa Igor a takticky poskakoval predom mnou.

„Doraz ma, prosím,“ povedal som ticho, „prosím, Pane.“ Igorovi sa víťazoslávne rozšírili nozdry a viac som si už nepamätal. Prebral som sa až na zemi, ako mi pod nos dávajú čuchať niečo smradľavé, asi čpavok. Bol to čpavok. Adamove ponožky smrdeli viac. Pomohli mi na nohy. Chvíľu ma zas ošetrovali, Avokádo sa poradil, o chvíľu nás zavolať k sebe. Chytil nás s Igorom za ruky, po chvíľke natáhovania dvihol ruku hore Igorovi. Dav jačal, ako keby to bolo neviem aké prekvapenie.

Konečne to skončilo. Moji sekundanti ma odprevadili do šatne. Pridali sa k nám aj chalani okrem Filipa, ten, ako povedal Tomáš, musel ešte niečo vybaviť.

„Držal si sa super,“ potľapkávali ma po pleciach a radostne okolo mňa poskakovali.

„Páni, ty tu máš teda vymoženosti,“ žasol Adam nad bufetom v šatni. A hneď sa do toho pustil. Adam sa najviac potešil malinovke, hneď vypil celú fľašu a hlasno si grgol. Ja som musel ako prvé ísť zvracať. Ten šalát s rezňom mi naozaj nesadol hlavne s tým hnusným mydlom. Tibor a Jakub mi pomohli z rukavíc aj z topánok, ostatné som si vyzliekol sám. Roman mi zložil z vajec ten peklostroj. Túžil som už len po sprche. Nevieť, ako dlho som tam bol, striedal som si teplú a studenú vodu, no ta studená mi bola príjemnejšia. Kamil prišiel za mnou.

„Môžem ti umyť chrbát?“ usmial sa na mňa. Bolo to príjemne. Asi prvé v tento deň. Pomohol mi sa aj osušiť. Konečne som si obliekol svoje šaty, monokle mi už začali farbiť a viečka mi napuchli tak, že som ani nevidel. Jakub vtiahol z tašky sáčok s ľadom, podal ho Kamilovi.

„Príkladaj mu to na oči, toto je na to najlepšie.“

„Tak je čas, aby sme sa rozlúčili,“ začal Roman oficiálne s rovnakým úsmevom ako na začiatku. Som rád, že sme mohli robiť sekundantov práve tebe. Držal si sa statočne.“ Podal mi ruku, ako by sa nič nestalo. S úsmevom to po ňom zopakovali ostatní a s prianím rýchleho uzdravenia odišli. Ostal som ticho a len tak som premýšľal so zavretými očami, pridŕžajúc si na nich vrečko s ľadom.

„To boli čo za šašovia?“ čítal mi myšlienky Adam.

„Netuším,“ odpovedal som pravdivo, ale tiež ma to zaujímalo.

„To boli chalani zo sedmičky. Z pavilónu opíc, ako to tu všetci volajú,“ odpovedal Kamil, akoby to vedel už sto rokov. Dozvedel sa to od svojich sekundantov v šatni. Sedmička pavilón je ukázkový pavilón, kam vedenie vodí všetky médiá a návštevy, ktorým sa chce prezentovať, skôr predvádzať. Majú tam ubytovanie hotelového typu. Ale aj režim je tam celkom iný. Sú tam na ukážky ako cvičené opice, preto to tu všetci volajú pavilón opíc. Medzi ostatných sa dostanú len pri špeciálnych príležitostiach, inak sú držaní oddelene od ostatných, majú povolené aj vychádzky vonku a ubytovaný sú po dvoch. „Tam sa to nedelí na ročníky,“ skončil výklad Kamil.

„No tí sú dobre vymetení,“ skonštatoval Tomáš a otvoril si ďalšiu fľašu. Ostatné si napchal pod tričko, Adam zase zhrnul všetko jedlo na jeden tanier. Najradšej by zobral aj ten gramofón s platňami, no ubezpečil som ho, že ten si zobrať určite nemôže.

„Môžeme ísť,“ skonštatoval s plnými ústami. Tak sme šli, pridŕžoval som sa Kamila, pretože som veľa toho nevidel. Na izbe som sa zvalil na posteľ. Snáď nebol miesta na mne, ktoré by ma nebolelo, bolel ma doslova celý človek od hlavy až po päty a ešte aj z vnútra. Chalani vášnivo debatovali, preberali zápas. Vychvalovali moju stratégiu a výpady. Nechcelo sa mi im vysvetľovať, že som bol vystrašený a motal som sa tam jak hovno pod splavom, a keď som aj Igora trafil, bola to skôr nešťastná náhoda ako úmysel. Neležal som dlho. Niekoľko z vedľajšej izby prišiel k nám a oznámil nám, že máme ísť všetci za Igorom a pripraviť sa tam na výprask, že nám to spočíta. Zamrazilo ma, žalúdok mi stiahlo ešte väčšmi, ako som mal, vedel som, že toto bude Igor považovať za nehoráznu drzosť a trúfalosť. Niečo mi hovorilo, že výpraskom to určite neskončí. Aj chalani nejak zmĺkli a tie vtipy už im nejak nešli. Igorova izba bola prázdna, vošli sme teda dnu.

„Ako sa máme nachystať? Mame si spustiť trenky na kolena či čo?“ zašepkal Adam podráždene, ako by nás tu mal niekto počuť.

„No, odo mňa chce, aby som sa vždy vyzliekol úplne donaha,“ odpovedal som mu a už som sa aj svietil zmalovaným zadkom do červena ako navigačný maják a skladal si oblečenie do komínka pred seba. Zadok ma pálil ako zhorenisko od výprasku, ale to nebolo nič v porovnaní s tým, ako ma boleli rebrá a obúchaná hlava.

„Do riti!“ zašomral Adam a opakoval po mne. Trstenice, ktoré zvykli byť stále na skrini, boli na stole. O chvíľu sme tam stáli všetci nahí a nervózne čakali, čo bude. Medzi Adamom a Tomášom sa rozprúdila akademická hádka, či je na výprask mať lepšie veľkú alebo malú riť. Na veľkej sa má bolesť kde rozložiť a malá ma menej nervových zakončení bolesti. Každý z nich hájil svoje farby. Kamil si ich nevšímal, len čumel na mňa a usmieval sa na podporu, že nech sa nebojím, že to dobre dopadne.

„Dopadne to perfektne, všetci myšlienkami budete trpieť so mnou, ale zadok bude môj,“ pomyslel som si, no nič som nepovedal, len som sa na neho pozrel a tiež som sa usmial, no najradšej by som ho poslal do pi..., ale ako ho poznám, ten by to zas zobral veľmi osobne a mal by z toho hisáky a tri dni by som ho dával do kopy, tak som len držal tlamu a snažil sa na neho dívať čo najmenej. Akosi som mal tých úsmevov až, až. Nebol som ani vzrušený, ani vystrašený, bolo mi všetko jedno, na moje vlastné počudovanie to môjmu pipovi jedno nebolo, možno pretože bol tak dlho zavretý v kletke, mi stál ako rampa, aj keď som sa snažil myslieť na všetko možné, čo inokedy zaberalo, aby klesol, nefungovalo to.

Dvere na izbe sa rozleteli a dnu vošiel Igor spolu s Filipom v dobrej nálade, obaja viditeľne pod parou. Filip mal v ruke otvorenú fľašu koňaku a Igora podopieral, aby nespadol, aj keď on sám mal čo robiť, aby sa udržal na nohách. Keď nás zbadali, začali sa smiať.

„Igor, tu si sadni na posteľ, lebo ťa už neudržím,“ smial sa Filip spolu s ním a pomáhal Igorovi na posteľ.

„Vy čo tu robíte, cikoši?“ oslovil nás Igor, pričom sa zvalil na Filipa a obaja z postele spadli. Dívali sme sa na nich s nemým úžasom. Prekvapujúce nebolo to, že boli obaja opitý, ako to, že Filip Igorovi tykal.

„No na čo čakáte, vy kokoti, na fotografa?“ zahučal po nás Igor. Rýchlo sme sa k nim rozbehli a pomohli im vstať a sadnúť si na posteľ.

„Čo tu robíte striptíz, idete sa tu jebať buzeranti?“ osopil sa Igor na nás a odpil si z fľaše.

„Povedali nám, že máme čakať v izbe a pripraviť sa na výprask, že nám to spočítate,“ obhajoval nás Tomáš, ktorý bol v tej chvíli neviem prečo najsmelší.

„Kto vám to povedal?“ začal Igor vážne vyšetrovať a hlas mu sprísnel, čo mi spôsobilo zovretie žalúdka, pretože tento tón som nemal rád.

„Jeden chalan z vedľajšej izby,“ odpovedal Tomáš a smelosť ho nejako opustila, čo bolo počuť aj na hlase.

„Tak že už nie povedali, ale povedal, hej? Chalan z vedľajšej izby, nevieš, ako sa vola?“ zopakoval po ňom Igor a bolo cítiť, že sa každým slovom viac vytáča.

„Áno, pane,“ odpovedal Tomáš, nezabúdajúc pri tom na vyžadovanú zdvorilosť, pri čom sa radšej díval do zeme.

„Tak ho doved' sem, chalana z vedľajšej izby,“ vyriekol Igor ortieľ.

„Teraz?“ zazmätkoval Tomáš, no hneď mu došlo, že si mohol radšej odhryznúť jazyk.

„Nie, nie teraz,“ odpovedal mu kľudne Igor, „stačí na Vianoce, aby pod jedličkou spieval koledy, a tvoje gule budú na nej visieť ako ozdoby, ty kokot!“ postupne Igor zvyšoval hlas a posledné slovo už na Tomáša zakričal. Ten vystrelil ako s namydleným zadkom a zmizol za dverami tak, ako bol, úplne nahý. Filip sa neudržal a začal sa smiať. Igor na neho zazrel a začal sa smiať tiež.

„To je kokot, či teraz. Nie, na Vianoce, do piči. Napi sa a podal Filipovi fľašku. Ten pokrútil hlavou, ako že už má dosť, no Igorovi táto odpoveď nestačila, tak sa musel napiť a to poriadne. Tomáš dobehol aj s požadovaným chalanom a zahlásil splnenie rozkazu. Chalan, ktorého priviedol, sa celý klepal a červenel v tvári.

„Pod' sem!“ vyzval ho Igor prísne. „Ty si povedal týmto chlapom, že ma majú počkať v izbe a pripraviť sa na výprask?“ Chalan zdúpnel a len preglgol. Nevedel, kam sa má pozerať. „Tak čo, povedal si im to?“ zopakoval Igor otázku nasratým hlasom.

„Áno,“ prikývol.

„A ja som ti povedal čo, keď som ťa stretol na schodoch?“ dvihol Igor obočie. „Čo som ti povedal?“ zopakoval Igor pomaly a pošepky, aby to znelo ešte strašidelnejšie.

„Že majú počkať vo vašej izbe,“ odpovedal chalan a ledva dýchal.

„Správne!“ zreval na neho Igor. No tým to pre chlapca neskončilo. „Akým právom si si tam pridal tu vetu: máte sa pripraviť na výprask?“ Chalan mlčal.

„Pýtam sa ešte raz, akým právom si si tam pridal tu vetu?“ a dôraz položil na „akým právom“. Chalan mal už slzy na krajíčku.

„Ja som myslel...“ začal, no Igor ho nenechal dohovoriť a zreval na neho.

„Tak ty si myslel!? Ty si tu nejaký mysliteľ? Ty si kto, nejaký Edisonov brat? Máš 120 patentov, vylepšil si krájaný chleba, alebo si vymyslel takú baterku, že z nej ide miesto svetla kužeľ tmy, keď ju zapneš, alebo čo si vymyslel vzorec na presun kontinentov pomocou špagetového lana?“ Chalan na Igora čumel s vypleštenými očami. „Odpovedaj!“ zreval Igor na neho. Evidentne sa v tom chalan stratil a nevedel, na čo ma odpovedať skôr, pretože Igorove otázky ho úplne zaskočili, tak ho Igor naviedol. „Si nejaký mysliteľ?“

„Nie, pane!“ rýchlo odpovedal chalan.

„Celou vetou odpovedaj!“ zreval na neho Igor prísne.

„Nie som žiaden mysliteľ, pane!“ znela rýchla odpoveď.

„Pod bližšie!“ prikázal mu Igor. Chalan prišiel k nemu bližšie. „Pod' bližšie, som ti povedal!“ zosilnil Igor hlas. Chalan pristúpil Igorovi sediacom na posteli tak blízko, že sa mu temer dotýkal kolien. Igor ani nedvihol hlavu. „Pod' nižšie, dívaj sa mi do očí, keď sa s tebou bavím!“ Chalan pokrčil nohy v kolenách, aby sa očami dostal na úroveň Igorových očí. „Tak čo si, keď nie si žiaden mysliteľ?“ opýtal sa Igor a uprene sa mu díval do očí. Chlapec mlčal. Igor mu zrazu vlepil takú po papuli, až spadol na zem.

„Čo sa tu váľaš? Povedal som ti, aby si sa mi díval do očí a nie si tu ľahol. Okamžite vstaň, ešte sa s tebou bavím, nedal som ti voľno!“ Chalan zaujal predošlú polohu, z očí mu tiekli slzy a stranu, kde dostal facku, mal oveľa červensiu ako zbytok tváre. Igor ho trafil päťou na solár a chalan sa v kŕči znova zvalil na zem k jeho nohám.

„Čo sa tu váľaš jak kus hovna?“ reval Igor po ňom a kopal do neho nohou. „Si kus hovna, že sa tu váľaš?“ a znova ho kopol.

„Nie, pane,“ bránil sa chalan a držal sa za brucho.

„Nie?“ opýtal sa Igor s údivom. „Tak sa postav!“ prísne prikázal Igor, „a dívaj sa mi do očí, keď sa s tebou bavím!“ Chalan zaujal požadovanú polohu, pričom sa držal za boľavé brucho. „Tak čo, si kus hovna, keď sa tu váľaš?“ znela Igorova otázka, no nečakal na odpoveď a udel chalanu päťou do rozkroku a ten sa so sipotom znova zvalil k Igorovým nohám. Konečne mu to došlo.

„Áno, pane, váľam sa tu ako kus hovna, preto zaiste budem kus hovna, pane!“ pristúpil na Igorovu hru. Ten až od radosti vyrástol. Páčilo sa mu to, na čo si spokojne pokyvával hlavou.

„Postav sa!“ prikázal mu víťazoslávne a dvihol k nemu hlavu, keď tak urobil. „Ukáž, aký si kus hovna,“ vyzval ho Igor. Chalan len nechápavo pozeral. „No, čo čumiš, čo nerozumieš po slovensky, ty debil, pýtam sa ťa, aký veľký kus hovna si, ukáž mi to!“ Stále nechápal. „Bože, to je debil, rukami mi to ukáž, ty debil!“ Chalan dal ruky pred seba dľaňami oproti sebe, ako keby ukazoval, akú rybu chytil. „Taký malý?“ zazrel na neho Igor nevraživo. Chlapec rýchlo rozpažil a natiahol ruky ako sa len dalo. „To je debil, aj to je malo! No skús ešte raz a poriadne, lebo ti prijebem!“ Chalan už bol zúfalý, ale nestratil duchapritomnosť, postavil sa na špičky a jednu ruku vytiahol vysoko nad hlavu, ako sa len dalo. „Fú!“ vypleštil Igor oči, „taký veľký kus hovna si?“

„Áno, pane,“ potvrdil mu to chalan a neodvažoval sa zmeniť polohu.

„Tak to hej, to si poriadny kus hovna,“ súhlasne prikyvoval Igor. „Ako sa voláš?“

„Radek,“ odpovedal chalan a potiahol si sople nosom.

„Celým menom,“ napomenul ho Igor výhražne. Chalan sa postavil do pozoru.

„Chovanec Radek Šedivý, pane,“ predstavil sa Radek predpisovým spôsobom.

„Tak počúvaj sem, Radek, Radek Šedivý, do teraz som o tebe nepočul, ale tvoje meno si už teraz dobre zapamätám. Od teraz vždy, keď sa budeš hocikomu predstavovať, tak to bude znieť takto: chovanec Radek Šedivý, kus hovna; a každému takto ukážeš, aký veľký kus hovna si. Budeš sa tak predstavovať do vtedy, kým nedokážeš, že to tak nie je. Ak by som sa dozvedel, že si to porušil, tak ťa stiahnem z kože, ty bastard.“ Ty bastard, precedil pomedzi zuby a odpľul si pred neho na zem.

„Rozumel si?“

„Rozumel, pane.“ pritakával Radek hlavou a bol rád, že obišiel len takto.

„Teraz vypadni!“ zašomral Igor, zobral Filipovi fľašu z rúk, prevrátil ju a niekoľkými glgmi ju dopil.

„Pane, chovanec Radek Šedivý, kus hovna, dovoľte mi odísť,“ postavil sa Radek na špičky a rukou mával čo najvyššie nad hlavou, a tak sa odhlásil z miestnosti.

„Povedal som, vypadni!“ zreval Igor a hodil po ňom prázdnu fľašu. Chalan nečakal, kým ho Igor trafí, ako blesk zmizol za dverami, tak sa fľaša rozbila o zárubňu vo výške jeho hlavy. Sklo sa roztrieštilo po celej izbe. V miestnosti nastalo trápne ticho.

„Už nie je čo piť, či čo?“ obrátil sa na Filipa. „Dnes oslavuješ, dnes sa musí piť, dnes sme to všetkým ukázali, toto sa v histórii ešte nikomu nepodarilo. Choď k inštruktorom na izbu, nech navalia ešte jednu fľašku, lebo keď tam nabehnem ja, tak im rozkušem matrace.“ Filip poslušne vstal a išiel po ďalšiu fľašu, ale obaja už mali akurát dosť. Igor sedel na posteli a snažil sa zapáliť si cigaretu. Ako ju stále vyberal a vkladal do úst, tak sa mu zlomila. Zahrešil, vytiahol z vrecka nový balík, zubami do neho vyhrýzol dieru, nie ako sa krabička otvárala, ale úplne niekde zboku, vytiahol z nej cigaretu, pričom najprv zlomil ďalšie tri a konečne si pripálil. Nechápal som, o čom hovoril, čo Filip oslavuje, a pýtať sa v tejto chvíli mi nepripadalo nejak vhodné. Filip sa tackajúc vrátil aj s ďalšou fľaškou.

„Mali už len borovičku,“ ospravedľujúco zahlásil.

„Kurvy, koňak už vyžrali,“ skonštatoval Igor.

„To nič, aj borovička je dobrá.“

„Podťe sem, vy vyjebanci!“ zrúkol na nás. Teraz mi pekne krásne všetko poviete, ako sa vám to podarilo, podarilo naplánovať a zrealizovať, vy vyjebanci skurvení“. Chytil Filipa za vlasy a potriasol ním. „Podarilo naplánovať a zrealizovať,“ zopakoval. „Dobrá vec sa podarila. Ty si riadny vyjebanec,“ ťukal do Filipa prstom. „Vyber tam poháriky zo šuflíka,“ ukázal bradou na skrinku a potľapkal ho po temene. Filip rýchlo vytiahol malé sklenené štamperlíky, do ktorých nám všetkým ponalieval. Naozaj som nevedel, ktorá bije a čo to ma všetko znamenať, ani vo sne by ma nenapadlo, že si budem

niekedy s Igorom pripíjať. Filip sa s chalanmi na mňa len usmievali. A ja som ničomu nechápal a z rôznych úsmevom mi už bolo dnes zle. Filip zobral pohárik a chcel ho podať Igorovi, no ten z ničoho nič zrazu na tej posteli zaspal. Ostali sme tam ticho nahí sedieť dívajúc sa do naliatych pohárikov. Nevedeli sme, či ho máme zobudiť alebo piť sami, čo by sa mu nemuselo páčiť. Prvý to nevydržal Adam.

„Vypime, keď je naliate,“ zašepkal. Nenechali sme sa dvakrát núkať. Priezračný mok nás príjemne hrial dolu krkom. Ved' vždy to na koniec nejako dopadne.

www.spankboy.cz